

Přežití 2021

Po stopách Večerníčka z pohledu týmu Nešiků

Úvodem

Závod Přežití jsme se zúčastnili podruhé ve stejném složení – Vili, Viki a táta, takže už jsme tušili, do čeho se vlastně řítíme. Oproti loňskému ročníku nastalo několik změn:

- jídlo na tým se počítalo dle objemu a nikoliv dle váhy,
- na volitelných bodech mapy (VB) se mohly plnit jen úkoly se stejným symbolem,
- závod se odehrával v přírodním parku Hostýnské vrchy,
- téma jsou večerníčky

Stejně jako loni jsme si zvolili střední obtížnost, tj. start v pátek v 16:00 a konec v sobotu v 20:00 s přespaním v divočině.

Přípravy

Naše přípravy jsme si prakticky nechali na den před začátkem Přežití. Ono se stejně nejde na moc co připravit, povinné propriety jsou dané a další informace drží organizátoři jako Tajemství hradu v Karpatech. Jediný úkol, který jsme měli, bylo vymyslet, jak narvat co nejvíce jídla do 1,5l lahve s širokým hrdlem a 0,5l lahve s úzkým hrdlem. V týmu panovala shoda, co nakoupit:

- oříškové tyčinky
- kabanosky
- sušené maso
- čokoládové tyčinky
- hroznýše (hroznový cukr)
- sušené ovoce s oříšky
- gumoše (gumové medvídky)

Do 1,5l lahve přišlo všechno krom sušeného ovoce a oříšků. Využili jsme veškerý objem a zbylý vzduch v lahvi jsme vytlačili pomocí gumídků. Lahev byla tak plná energie, že jsme měli obavu, že se v ní spustí termojaderná fúze :-)

Zvažovali jsme, jestli vzít letos stan a nebo zase spát pod tátovým pončem či vzít vojenskou plachtu. Nakonec jsme zvolili pončo, ale tentokrát k němu přibalili jen provázky a pruty od stanu nechali doma.

Vaříč jsme vzhledem k složení jídla nechali doma. Stejně jako pořádný pláštěnky pro kluky – předpověď slibovala jen 0,1 – 0,4 mm kapek za hodinu – a tak měli kluci jen „skoronepromokavé“ softshellky. Na druhou stranu jsme vzali vlastní mapu z ložska. Byť už trochu polámanou a pokroucenou, ale stále barevnou a čitelnou; lepší než černobílou, kterou jsme očekávali od pořadatelů.

Start závodu

Na místo startu, do Přílep u Holešova, jsme dorazili přesně na čas. Proběhla klasická kontrola jídla, kdy jsme zjistili, že 0,5l lahev se sušeným ovocem a oříšky zůstala doma :- (Za tuto chybu jsme jako bolestné dostali celých 100 Shatters. Ano, jen sto, nikoliv tisíc :-D Od pořadatelů jsme dostali další vybavení – poměrně velkou bedýnku s 2l vody, plechovkou kofoly a koly, óbr cibulí, piškotama a dalšíma

drobnostma. Naštěstí jsme s tím počítali a v tátově krosně byl dostatek místa pro tento extra náklad. Dostali jsme také spoustu zapečetěných papírů s volitelnými úkoly a barevnou mapku (!) s vyznačenými povinnými body (PB), volitelnými body (VB), startem a cílem. Počet VB se blížil třicítce a mapa jimi byla celá posetá. Vzdálenost cíle od startu byla poměrně velká, ale cíl byl na chatě v Držkové, což bylo rozhodně příjemnější než bus zastávka loňský rok.

Dali jsme si na čas a společně jsme si vytyčili trasu a volitelné body, kudy půjdeme. Měli jsme trochu štěstí, neboť první část závodu vedla po trase, kterou už jsme jednou šli v rámci rodinného výletu a tak jsme přesně věděli, jak je oblast náročná.

Ze startu jsme vyrazili jako poslední s dobrou náladou a vynikajícím počasím...

Kaple Panny Marie

Dorážíme na první volitelný bod, kde se potkáváme prakticky se všemi týmy. Zapisujeme do průvodky povinné údaje a losujeme první obálku s volitelným úkolem. Na výběr máme asi ze sedmi a tak volíme „z lidu“. První úkol je kreativní. Znázornit a vyfotit postavičky z večerníčků. První volíme Pata a Mata a jejich typický pohyb rukou při zvládnutí kutilské mise. Další večerníček se nám nedaří vymyslet a tak nakonec Vili a Viki ztvárňují Žížaláky tak, že se zkroucení válí po zemi. No, na Oscara to nebude, ale víc tady nevymyslíme.

Všimáme si, že ostatní týmy plní zcela jiné úkoly. Je to docela fajn, nemůžeme od sebe „kopírovat“ a navzájem si nepřekážíme.

Studánka Píšov

Pokračujeme do kopce po modré a ve správný moment uhýbáme směr studánka Píšov. Dost tápeme a po chvíli zastavujeme. Nejsme si jistí, kde ta studánka přesně je. Shazujeme batohy a dáváme svačinu. Táta zatím prozkoumává terén dál dolů z kopce. Nakonec v dáli vidí jakousi boudu, podle vlastní mapy to je příliš nízko, ale nic, co by se podobalo studánce tu není. Vyrážíme dolů z prudkého kopce až dorážíme k boudě. Zjišťujeme, že se nejedná o studánku, ale o kadiboudu patřící k přilehlému „vojenskému“ srubu, u kterého parkuje auto. Nechceme rušit, pro jistotu fotíme kadiboudu a znovu kontrolujeme mapu. A pak nám to došlo – špatně jsme přemalovali pozici studánky z organizátorské mapy na vlastní mapu. Vypadá to, že je studánka někde pod námi. Neriskujeme, scházíme až do údolí na silnici až k potůčku, který vede od studánky. Pak se zase škrábeme nahoru. Když dorážíme ke studánce jsme úplně hotoví. Ta p*** má studánka ležela těsně pod srubem! Ach jo. Fotíme důkaz a volíme úkol v obálce se slzičkou.

Úkol pro dva je jednoduchý. Naplnit 2l láhev, co jsme dostali na startu až po hrdlo vodou jen pomocí dvou víček. Třetí z týmu si v klidu může sníst lízátko. Tedy, pokud ho chce sníst celé, musí to stihnout dřív, než zbylí dva naplní láhev. Dvoulitrovou láhev jsme měli již téměř prázdnou, takže jsme ji dovypili. Sešli jsme zpět k cestě a tam u mostku našli dobré místo, kde se dalo pohodlně z potůčku plnit. Táta s Vilim chvíli hledali rytmus, jak se střídat v plnění láhve a navzájem si nepřekážet. Viki zatím cucal lízátko. Jediná nepříjemnost při plnění byla studená voda. Nakonec jsme naplnili láhev dřív než Viki snědl lízátko a tak ho musel „ekologicky“ zlikvidovat.

Povzbuzeni lehce nabytými body jsme se vydali opět do kopce na další metu.

Rozcestník pod Lysinou

Po příchodu na další volitelný bod máme jako důkaz přítomnosti sečíst všechna čísla na turistických rozcestníkových značkách. Abychom se nespletli, počítáme každý zvlášť a výsledek porovnáváme. Tři lidé, tři výsledky :-D Lišíme se jen o jednotky, ale nechceme to tak nechat. Nakonec tátovi dvakrát po sobě vyjde stejný výsledek a ten zapisuje do průvodky.

Otevíráme obálku s dalším úkolem. Dva z týmu mají přenést třetího na vzdálenost 100 metrů se všemi věcmi, co nese. Při bonusovém plnění se mají takto přenést dva členové týmu. Zvolíme bonusové plnění, odkrojujeme 100 metrů a jdeme na věc. Z překřížených rukou tvoříme s Vikim sedátko, do kterého si Vili sedá i s batohem na zádech. Překvapivě lehce dáváme 100 metrů bez ztráty kytičky. Opakujeme trasu, tentokrát neseme Vikiho, který je o fous lehčí. Z výkonu máme dobrý pocit a tak vyrážíme na další volitelný bod.

Rozcestník pod Javorčím

Pomaličku se začíná temnit obloha, vypadá to na deštík, ale také už zapadá slunce. Je devět hodin. Cítíme únavu, neb touhle dobou už doma ležíme v posteli a čteme knížku na dobrou noc. Opět sčítáme čísla na rozcestníku jako důkaz přítomnosti.

Rozbalujeme obálku s dalším úkolem. Zase máme štěstí. Stačí naházet šestistěnnou kostkou 100x (nebo bonusově 333x) stejné číslo. Rozhodneme se pokračovat dál a hledat místo na spaní. Nechceme dopadnout jako minule, kdy jsme po tmě nemohli najít rovné místo a totálně vyčerpaní stavěli přístřešek v jedenáct večer. I tak stavíme přístřešek s čelovkami. Vili i Viki jsou už hodně unavení. Je jasné, že kostky budeme házet až ráno. Přístřešek stavíme mezi stromy a vypínáme šňůrami. Rozhodně jednodušší než pomocí stanového prutu. V deset večer jsme už ve spacácích a usínáme. Lehce začíná mrholit, ale kolem půlnoci přestává.

Ráno se probouzíme v půl sedmé. Dáváme krátkou snídani a začínáme házet kostkou. Volíme číslo 4. Statisticky je to jedno, ale jedničku a šestku jsme fakt nechtěli „z pověřivosti“ dát. Zcela nestatisticky byl nejlepší „hodař“ Viki, který naházal tak 60% čtyřek. Táta 30% a Vili zbylých 10%. Zvažovali jsme bonusové plnění, ale představa dalších desítek minut nás odradila. Balíme věci a za krásného počasí vyrážíme směr další bod.

Studánka No Name

Obcházíme kopec Poschlá a těsně mjíjíme Rusavu. Dostáváme se do oblasti, kde proběhla intenzivní těžba lesa a ten pohled není moc příjemný. Samotná studánka leží v holině beze stromů. Rozlepujeme obálku s úkolem. Máme zaklít studánku. Stačí najít tři stromy tvořící trojúhelník kolem studánky a mezi nimi přenášet bedýnku se čtyřmi litry vody. Alespoň 20x. Studánka je v kopci a celý prostor kolem ní je plný kluzkého bahna. Evidentně jsme tu nebyli první :-). A nikde žádný pořádný strom. Nakonec za stromy prohlašujeme malé zakrslé smrčky, ani ne 20 cm vysoké a jdeme na věc. V průběhu plnění se ukazuje, že nejtěžší cestu má Viki, který bedýnku nese z prudkého kopce přes největší bahno. Asi u 15. přenášení uklouzne a prakticky celý obsah bedýnky na sebe vyleje. Je durch a úkol ho začíná pěkně štvať. Nakonec uklouzne ještě jednou. Ale už je to jedno. Když balíme věci, začíná pršet...

Studánka Hladná

Na další volitelný bod se musíme dostat skrz Rusavu. Není kde se schovat a z deště se stává slejvák. Netrvá dlouho a jsme mokří od hlavy až k patě. Evidentně předpověď meteorologům zase nevyšla. S námahou se škrábeme ke studánce. Je schovaná v jehličnatém lese a chvíli to vypadá, že nás stromky ochrání před deštěm. Rychle otevíráme obálku s úkolem. Máme pomocí dlaní naplnit vodou bedýnku vzdálenou alespoň 3 metry od studánky. Buď v trojici a nebo bonusově ve dvojici, kdy jeden z dvojice používá dlaně a druhý pusu. Volíme bonusovou variantu. Táta dlaně a Viki pusou. Voda je ledová a zjišťujeme, že pusou to nepůjde. Nakonec se kluci schovávají na lavičku pod pončo a táta sám dlaněmi přenáší vodu ze studánky do bedýnky. Trvá to docela dlouho, bedýnka má asi osm litrů, ale nakonec se to daří. Stále intenzivně prší. V tichu opouštíme studánku a míříme na povinný bod č. 1 (PB1).

Povinný bod 1

Celou cestu k povinnému bodu prší. Oblaha je šedivá a naděje, že někdy přestane je v nedohlednu. Když dorážíme na povinný bod, což je rozcestí u Dubu, potkáváme Plaváčkův team pod přístřeškem. Gentlemanicky nám uvolňují místo a pokračují dál. Pod střeškou nabíráme síly a otevíráme povinnou obálku. A proklínáme Plaváčka – autora všech úkolů :-D

Máme se navzájem třicetkrát podlézt mezi nohama. Za normálního počasí by to asi nebylo tak těžké, ale průtrž mračen udělala z úkolu týrání nováčků u Navy Seals. Rozhodneme se plnit úkol na asfaltové cestě. Říkali jsme si, že už jsme stejně mokří. Ne, nebyli jsme dostatečně mokří :-). Třicátý podlez jsme slavili jak zlaté medaile hokejistů v Naganu. Naše oblečení v sobě mělo víc vody než má Fryštácká nádrž. Suché oblečení v batozích bylo vlhké, ale i tak jsme jej použili.

Blížil se další tým a tak jsme vzali kramle a vydali se na další volitelný bod.

Studánka pod Ondřejovskem

Cestou na další bod přestalo pršet a chvilka byla vidět i modrá obloha. Studánka měla ležet někde u rozcestí, báli jsme se, že ji zase mineme. Měli jsme však štěstí, jeden team si u studánky udělal přístřešek z modré plachty. U studánky potkáváme další čtyři teamy včetně Simby. Krátce se zdravíme a jdeme na další úkol. Pat a Mat staví jeřáb. Další úkol s vodou :-). Nakladač (Viki) nabírá do 2l láhve ze studánky vodu. Jeřábík (Vili), který je na ramenou Pásovníka (táta), si lahev s vodou vytáhne pomocí provázku do svých rukou. Pásovník se s Jeřábíkem přesune pět kroků od studánky, kde je prázdná bedýnka. Jeřábík vyleje vodu a Pásovník se přesune zpět ke studánce k Nakladači. Celý proces se má zopakovat alespoň 5x. Viki se strašně třepe, je mu v mokřích šatech velká zima a Vili se mu směje, protože protentokrát toho nemusí moc dělat. Táta s Vilim málem sletěl ze stráně, ale ustál to. Byla to docela švanda a byť úkol nebyl nejjednodušší, zvedl nám dost náladu. Povzbuzení jsme se rozhodli vyrazit na další bod.

Křížek

Po cestě ke Křížku se obloha vyjasnila a sluníčko krásně hrálo. Nicméně únava se už začínala ozývat naplno. Z povinnosti jsme otevřeli další obálku s úkolem. Každý jsme se měli alespoň 50x trefit tenisákem do 8 metrů vzdálené bedýnky, kterou držel někdo z teamu. Bohužel, i na sluníčku jsme při zastavení cítili zimu a tak jsme se rozhodli úkol plnit až na dalším volitelném bodu, kterým měla být studánka Ondřejovská. Tu jsme však nakonec vynechali. Čas konce závodu se blížil a povinný bod 2, resp. cíl byly dost daleko. Dohodli jsme se proto v teamu, že půjdeme raději na povinný bod 2 a úkol splníme až tam.

Cestou jsme slyšeli čím dál víc rámus závodních aut, který byl nepříjemný. Trochu to kazilo dojem z krásné přírody kolem nás. Únava byla čím dál silnější a proto jsme se zhruba v polovině cesty na povinný bod 2 rozhodli udělat pauzu v lesíku. Kromě jídla jsme se pustili do úkolu. Nebyl těžký, ale chtělo to trochu cvik správně házet a chytat tenisák do bedýnky. Užili jsme si dost legrace a špičkování. Vili po sérii nezdařených hodů pronesl nesmrtelnou hlášku – „a konec pánové, zapínáme monitory“ a tím nás úplně rozsekal. Úkol jsme v pohodě splnili a v podstatně lepší náladě se pustili dál.

Volitelný bod 2

Když jsme dorazili na rozcestí Pod Oklukem, čekalo nás nemilé překvapení. Na silnici probíhal rychlostní závod, který vysvětloval ten strašný rámus aut. Pořadatel byl na nás milý a vyfotil nám rozcestník, který byl potřeba pro potvrzení přítomnosti. Povinný úkol bylo poznat dle obrázků šest večerníků. Tady jsme byli bez šance u poloviny z nich. Ale furt lepší než být po břicho ve vodě :-)

Zkoumali jsme další postup, neboť se nám už moc nechtělo. Nakonec jsme se rozhodli jít na jih podél silnice a na rozcestí pod Kuželkem přejít závodní trasu a jít rovnou na Držkovou do cíle.

Šli jsme dle instrukcí pořadatele lesem v bezpečné vzdálenosti od silnice. Pod Kuželkem jsme v rychlosti přebíhali silnici a pod přístřeškem doplnili energii. Měli jsme štěstí, pět minut po přeběhnutí silnice se jednomu závodníkovi nepodařilo projet zatáčkou a udělal slušné hodiny téměř do příkopu.

Cíl Držková

Čas se krátil a únava byla obrovská. Čekaly nás cca čtyři kilometry do cíle. Alespoň počasí už bylo fajn a naše oblečení pomaličku schlo. Na chatu jsme se doplahočili kolem půl sedmé, tedy hodinu a půl před koncem závodu. Na další volitelné body již nebylo pomyšlení. Měli jsme však možnost ještě otevřít „tajuplnou obálku“ s volitelným úkolem, který se dá plnit kdykoliv. Tipovali jsme, že tajuplná obálka bude „cukací chyták“, kdy teamy budou myslet na nejhorsší úkol, ale ve skutečnosti bude obálka schovávat nějakou odměnu – např. „snězte všechny piškoty a spláchněte to Kofolou“. K našemu překvapení šlo o sérii šifer, kde tajenkou byly postavy z Večerníčků. Něco pro tátu. Ještě cestou na Držkovou jich vyluštil asi šest a v cíli téměř všechny ostatní.

Na Držkové již bylo několik teamů a dle diskuze zde již byly několik hodin. Vili s Vikim po krátkém odpočinku záhadně ožili a šli se mlátit klacky (meči) s ostatními vlčaty. Táta sušil boty u ohně a čekal na odvoz.

Den poté

Domů jsme dorazili úplně vyčerpaní a celou neděli jsme strávili odpočinkem. Bolely nás čertovsky nohy a i přes nepřízeň počasí jsme byli docela opálení. Jestli jsme si sáhli na dno? Asi ne úplně, ale byli jsme zatraceně blízko. Jídlo i pití nám vystačilo akorát.

Zhodnocení závodu z pohledu účastníků

Letošní Přežití bylo naprosto super. Systém volitelných bodů a volitelných úkolů rozdělených podle symbolů přinášel zajímavý prvek náhody a taktiky. Například zaklínání studánky No Name bylo 10x těžší než by bylo zaklínání studánky Hladná. Počet obálek se stejným symbolem byl omezený a team musel volit, které obálky bude otvírat, aby měl možnost plnit co nejvíce úkolů. Taktizování jsme nakonec díky závěrečnému vyčerpání nevyužili, ale v případě těžké varianty (Pátek – Neděle) by mělo smysl.

Zběžně jsme doma prohlédli ostatní obálky s volitelnými úkoly a je nutno férově přiznat, že jsme měli štěstí na lehčí úkoly. To potvrzuje i fakt, že jsme si letos neodečetli žádné trestné body.

Leitmotiv Večerníčků byl akcentován akorát. Moje obavy, že na znalosti Večerníčků pohoříme, se nepotvrdily.

Závěrem je nutné znovu poděkovat Plaváčkovi a ostatním organizátorům za vynikající akci. Příprava musela sežrat spoustu času a stát mnoho sil. Výsledek byl naprosto famózní. Pokud bude Přežití 2022, určitě se jako team znovu zúčastníme. A kdo ví? Možná už zkusíme i těžkou variantu až do neděle.

Díky!